

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΩΝΑ

Την λέγανε Ρεγγίνα. Ρεγγίνα και... θ α σ ι λ ε ν ε μόνα στην καρδιά μου. Θεόνος, τούτέστιν, όχι σταθερός την εποχή εκείνη.

—Νάνι-νάνι-νάνι-νάνι κι' όπου του ποει να γειάνη.

Ήσσαν μαρό παιδί, κι' αυτή ζοπέλλα μεστομένη. Μιά κοπέλλα μελαχροινή και κόκκινη, σάν ψηφορμημένο ψωμί από σιτάρι, που μόλις βγαίνει από τόν φούρονο άχριστό, μωσχοβολητό και άναυμένο!

Κι' έπειτα έσκιζε και με έσφιγγε και με φιλούσε ζεστά και ροιζιρητά... Όλα σου τ' άθε- (λιματω, σου τ'άχω καικα- (μμένα,

και συ άγαπημένο μου, δέν πούκανες κανένα!... Έγώ, μη έχοντας ίδια κατύλληλον ζωφώνος και έφελιμάτων, πνιγούμον μέσα στ' άγκυλάισματά της κι' εσφογγίζω τό πρόσωπο μου από τ' ά- (λιματά της.

—Μά τί παιχίδι εν' αυτό; τή φωτόσσα. —Παίζουμε στ' άντρούγινα, μ' άπαντούσε. —Κανένα καλύτερο δέν ξέρεις; —Σάν τί; —Νά... πετροπόλεμο!

Έτσι περνούσε ό καιρός, ό ήλιος του καλοκαιριού φρυγάνιζε τ' άνηθ, τό φθινόπωρο ξαναζιλιό- (ζε τή γη, ό χειμώνας φρούσε πιαρωμένα άχρια, άπάντο στ' άτριφερού τ' ά νέα φύτρα, κι' έπειτα ξαναρχότανε ή άνοιξη με τίς νέες της όμα- (ς και λάμπανε τ' άνηθ στους άγρούς, και σφιζ'αν όί ριζοί στα δέντρα...

Και τότε ή Ρεγγίνα μ' έπαιρνε και πά- (λι, έξω στα χωράγια, με τ' άφαντατά τ' ά χρώματα και τίς χλωρές κρηφώνες, τ' ά ζω- (ρώματα και γεμάτα ήσυχία κι' άγάπη, και πούκανε τ' άντρούγινα...

Κι' άρχιζ'αν πάλι τ' άναυοίσιματα, ή άγκυλιές και τ' ά φιλιές, τόσο πνιγικά, θεο- (μιά και βασανιστικά για μένα, που πολλές φορές τίς ξελεθόθωνα κι' έτρεχα και σκαρφαλώνα στις γρόφο μυγδαλιές, γείσι- (ρα με μύγδαλα χλω- (ρά τίς τσέλες μου και έπειτα τής πε- (τούσσα και αυτής.

Είχαν φτιάσει ένα άνδρσεικίλο... τέ- (λειο.

—Ανάθεμα που έχει καιρός, κι' άλλο καιρό αναλένει, γιατί' ό καιρός τ' ά πράγματα, ξανάστρωφα τ' ά φέρνει.

Βρεθήκαμε άπάντο στη φωτία πρόσωπο με πρόσωπο.

Βρεθήκαμε άπάντο στη φωτία πρόσωπο με πρόσωπο.

κι' νωτιακτικά. Ή μεγάλη ή παρκιά τού βασιλεύματος, είχε πάλι σβύσει. Ή πορφύρες ή παπαρούνες, που όλοθερμες παραστεκόντουσαν πλάι μου, είχαν μαζέφει πάλι τ' ά κόκκινα τούς πέταλα, άνα ντροπια- (σμένες κοπέλιές... Τ' ά άπρωλούλονδα και τ' ά ζωιοηλιόκα γέροντα τό κεφα- (λάκι τους, σάν νάχαν άποκομηθεί ά- (θθα, και τό χρυσό στρωσιδί τών άγ- (ρων, φάνταζε άκόμα π'ό πολύ, σάν κί- (λων άσφροφύση που περμένει τή βα- (σιλιάσα της...

Μέσα στην αλή με τίς περιπλοκάδες.

—Έλα, καλό μου. Έλα... Έλα κατέδα να μην πέσης και μω σκοποθής. Και επειδή έγω, σοο αυτή επέμνε, άνεβα- (να και π'ό ψηλά, άρχιζε να θυμών. Τ' ά βαθεία, τ' ά μαύρα μάτια της, που ένας πόνος μωσιός καθόταν μέσα τους, άγριωναν, τό πρόσωπό της άναβε κι' άρεταζε τής μυγδαλιάς τήν κλάρα και τή κοινούσε δυνατά:

—Κατέδα κάτο «τσικιαιμένο» είλα!... φ'ό- (νιζε.

Και τή κοινούσε και τή κοινούσε, σάν ν' ήθελε να πέσει σάν όμοιος καρπός, άν και ή- (μων άγοφώτερος κι' άπ' τ' ά χλωρά τ' ά μύγδα- (λα άκόμα...

—Όλη ή γειτονιά ήταν στο πόδι. Κορτίσια και παιδιά τ'όμανε τόν Κλειδωνα, και μάζευναν ξύλα και κλαριά για ν' άνάφωνε φωτιές και

να κάφωιν τό άνδρσεικίλο πούχαν φτιάσει από μ' ά εβδομάδα πριν.

Έγώ κι' ή Ρεγγίνα, κι' άλλα κάνα δυο μικρά, πήγαμε έξω στο «Λιωνάκι», που ήσαν σορός τ' άχρηφα, από τών σιαφιρών τ' άλώνι- (σμα, για να κοιβαλήσουμε από αυ- (τά, και να παραγυμώσουμε τό «κι- (αίτρο».

Όταν τ' ά δυο παιδιά φορτώθηκαν άχρηφα ήθε κι' ή άραδά ή έσά ή μου. Τ' ά άχρηφα όμοια γλυστορούσαν κι' έγώ έπειτα κάτο. Ή Ρεγγίνα έ- (σκιζε να με βοηθήση για να σκα- (θώ, αλλά γλυστορούσε κι' έποτε κι' αυτή κοντά μου... Γύρισε τότε και μ' άγκυλίωσε.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι, κι' όπου του ποει να γειάνη...

Αισθάνθηκα μ' ά ζεστή άναυοή, σάν μωσχοβολιά ψωμιού ζεστού, και σ' ά χιλη μου στα χιλη κόκκινα, ζε- (στά, σάν άναυμέ- (νες παπαρούνες... Μωσχαλίστρα, κι' άβέθηρα άπ' άνω στο χρυσό άχρ'όνο στρωσιδί, που γε- (άλιζε και έλαμπε στη δού το ήλιον... Κάτω, βαθεία από τή θάλασσα, ένα όμοσορό άόραμα φρούσε, σάν χυμ' άπ' άλο. Έ- (σοις ήλιος κόκκινος, που κατέβαινε σάν Θεός στη δού του, μετέβαλλε τόν άχρ'όνο τούς σορούς σε χρυσο- (πόφωρα παλάτια κι' έκανε τ' ά άπέναντι θωνά να κοι- (νιζούνε σάν ν' άνάβαινε από κίσινα επιθυμιά... Τ' ά τριζύρια και δέντρα ταισιούσανε και μω φρανότανε σάν να έσειετο ή γη από κάτομα δύναμη άγνωστη ός τή στιγμή εκείνη...

Ένας γλιός έτνος άρχισε να με πιάνη, κι' όταν σκαρφαλώνα, ούτε ή Ρεγγίνα ήτανε εκεί, ούτε τό σκα- (κίλι τών άγρών!... Ή δούσις είχε πάρε π'όλον χρομάτα άπαλά, γίν- (ε κα νωτιακτικά. Ή μεγάλη ή παρκιά τού βασιλεύματος, είχε πάλι σβύσει. Ή πορφύρες ή παπαρούνες, που όλοθερμες παραστεκόντουσαν πλάι μου, είχαν μαζέφει πάλι τ' ά κόκκινα τούς πέταλα, άνα ντροπια- (σμένες κοπέλιές... Τ' ά άπρωλούλονδα και τ' ά ζωιοηλιόκα γέροντα τό κεφα- (λάκι τους, σάν νάχαν άποκομηθεί ά- (θθα, και τό χρυσό στρωσιδί τών άγ- (ρων, φάνταζε άκόμα π'ό πολύ, σάν κί- (λων άσφροφύση που περμένει τή βα- (σιλιάσα της...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, μέσα στην αλή με τίς περιπλοκάδες και τίς βιο- (λέττες τίς χονρές, σάν σκάσαν τ' ά πρώ- (τα τής ανατολής έρθηθ' άντιφρυγγισια- (τα, κι' έβγαζε ένα-ένα τ' ά σημάδια τού Κλειδωνα ή Τσεθ' τού κ'ό-Νικόλα τού χοντρού, ή έ- (γοντας και τ' ά

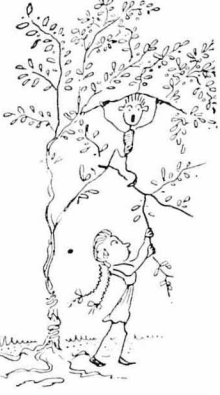
σχετικά δίστιχα, κατάλαβα ότι αυ- (τά δέν ήσαν λόγια χονρί νόημα, αλλά ν' ά λένε να περηνή ή ώρα, αλλά είχαν νόημα βαθύ και σημα- (σία άπόκομνη.

Για δές π'ός εκαταήθησα όσ'άν τής γής τό χ'όμα, που τό πατείς και δέν μιλεί, γιατί δέν έχει σ'όμα.

Κατάλαβανα, ότι σε καθένα από αυτά τ' ά δίστιχα μ' ά ανατό- (κρσις κρηδ'όταν σημαντική και μω- (σιτικά:

Ρόδο μου του Γενή-Μπαχσέ, τριανταφύλλο του κόμου έφ'αθ' ή ώρα και για σέ, και έγινες δικός μου.

Κατάλαβανα π'ός είχανε ένα μικρό παρόνο, που μωρφούσαν έμπρός στο νερό του Κλειδωνα να

—Κατέδα κάτω τσιαισιμένο!

Εμπρός στον λουλουδοστολι- (μένο «Κλειδωνα» ή κ'ορ'ό-Τσε- (θ' έλεγε τ' ά στιχάκια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΙΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Η διάσημη αιδώδης Άδελφίς Ριστόρη, η οποία πρό έτους είχε κρο- πολεκτικώς χαλάσει τόν κόσμο με τή ύπεροχο τραγωδία της, διη- γείται στή 'Απομνημονεύματά της τή εξής νόστιμο ανέκδοτο :

«Φαίνεται—γράφει—ότι εΐδης από τη γέννησί μου ήσαν προ- ωρισμένη γιά τή θέατρο. 'Ο πατέρας μου κ' η μητέρα μου ήσαν ήθολοκοί μετρίας άξιας και έργαζόντουσαν σ' ένα μέγιστο ύψισο γιά τή ψυχή τους.

Θά ήμουν μόλις τριών μηνών, όταν ο θιασάρχης στόν όποιον έ- ληθεύσαν οι γονείς μου έλαβε ανάγκη από ένα θεόφορο πού χρεια- ζόταν σέ κάποιο έργο και ζήτησε ώς κατάλληλο έμένα!

Η μητέρα μου δέν δίστασε νά με παραγορήσει, ίσως 'επειδή ή- θελε νά με εξοικειώσει από τη βρεφική μου ήλικία με τή θέατρο, στο όποιο θά άφιόρομαι αργότερα τή ζωή μου.

Τό έργο πού θά παιζόταν ήταν μία κωμωδία, τής όποιας η ύπό- θεσις ήταν με δύο λόγια ή εξής :

Μία νέα πριγκίπισσα κερνά τόν φίλο της, τόν όποιον ο πατέ- ρας της δέν θέλει, και αποχτά μαζί του ένα παιδί.

Δέν έχει όμως τή θέαρος νά εξοικολογηθή ή ιδία τή σφάλμα στόν πατέρα της και καταρρεύει σ' έναν γέρο ύπηρετή τού σπιτιού της, ο όποιος ύπόσχεται νά τούς βοηθήσει.

Τήν προτογονιά λοιπόν, όποτε συνήθιζα οι πλούσιοι κτηματί- α νά λαβαίνον δωρά έκ μέρους τών έμισωθιστών των, ο ύπηρετής σοφίζε- ται νά κέρηνη τόν κτελετή μέσα σ' ένα καλάθι, μετάζοντας τόν έλαφρό με φρούτα και λαχανικά.

Κατόν στέλνει τού καλάθι στόν κήρυτό του, ο όποιος τή ξεσε- πάζει επί παρουσίας και άλλων προσκαλεσμένων γιά νά ιδή τί περιέ- χει και ανακαλύπτει ένα μωρό έν τώ μέσο τής γενικής εκλήξεως και κα θυσιάζει.

Αυτή ήταν συντόμως ή υπόθεσις τής κωμωδίας, στήν όποία έπαρ- κειτο νά παίζω τόν ρόλο τού κτελετή, χωρίς νά μού 'χουν ζητήσει τούλάχιστο τή συγκατάθεσί μου!

Φαίνεται όμως ότι εγώ, μόλις θεθήκα μέ- σα στο καλάθι, έβαλα τά κλάματα κ' έτσι φα- νέροσα τήν παρουσία μου πρίν φτάσει ή κα- τάλληλη στιγμή.

Τότε ο ήθοποιός πού ύποδυόταν τόν ρόλο τού κάποιου μου, σύμφωνα με τή διάταξι τού έργου, άποθηγόρησε κατάκληροτος, σάν νά μάντενε τή κακό, ενώ ο ύπηρετής ζήτησε νά έπωρελήθ' τής εκλήξεώς του και μ' έβαλε στά χέρια του.

Οι ήθοποιοί όμως, βλέποντάς με νά παρου- σίζομαι έτσι ξαφνικά χωρίς νά με περιμένουν, τά έχασαν, ένδι τή κοινή άρρασις από κάτω τή χειρονομίατα κ' εγώ ήπιηξα ξανά τά κλά- ματα, παίζοντας έτσι θανάσια τόν ρόλο μου, τόν όποιον άγνοούσα.

Η καλή μου μητέρα θυμιόταν, ώς ότου πέ- θανε, τή φορά αύτό έπεισόδιο και δάκρυζε από τά πολλά γέλια, κάθε φορά πού τήν θυμιόταν...

τό ποίνε έλεύτερα.

Βάστα, καρδιά μου, έάσταζε, ώς τά βαστά ή λεμονιά τής γενιούδας τά λόγια, τά δίχρονα λεμόνια.

Κατάλαβανα πώς ήσαν ή συνεννόησι δύο καρδιών, ή απόκριση ή 'Αναστενάξω και πονώ, δέν έγινε άλλον από σέ λυπούμαι και δακρύζω, στόν κόσμο νά έλιγξω.

Δέν ήταν ή «Φιλοειδής 'Αφροδίτη» πού τά έλεγαν αυτιά, ούτε ή Τσεβή τού κίττ-Νικόλα τού χοντρού, αλλά κάποια βαθύτερη και δη- μουργική ανάγκη, ή όποία εκδηλοείται έτσι στή ζωή...

***

Και τή θράδι πού άναψαν ή φωτιές και λιμπιάδισα τή εσπιάχτρο τ' 'Αϊ-Γιαννίου τού Ρηγανά, διάλεξα κ' εγώ τόν πρώτο τής ζωής μου τραγούδι, γιά νά τή πω στή Ρεγγίνα, έχει δίπλα στή φωτιά, πού λιμπιάδισε σάν χρυσή βασίλισσα, στή μέση τώσου κόσμου :

Κάψε καρδιές, πού νά καή και ταίρι άλλο νά μη δής και σένα ή δικιά σου, ποτέ στην άγκαλιά σου...

Και όταν έβλεπα τή Ρεγγίνα νά τρέχει από τή άλλη άκρη, γιά νά πηδήσει τή φωτιά, έπληρα φόρος κ' εγώ από τήν αντίθετη μεριά, γιά νά συναντηθώμε και νά τής πώ, άπάνω στις φλόγες, θεμιό και ευ- ρωμένο :

Κάψε καρδιές, πού νά καή...

Μά τόν τσιγγιρισμά μας ήταν άπότομο και τή πέσιμό μας άρκετά όδηροδ.

Μάς τράβηξαν τσοφροφλισμένους μέσα από τ' άποκαίδια...

Ηταν τόν πρώτο τής άγάτης κάμψο από.

'Αργότερα έγνωρίσα ολόκληρης πυρκαϊές, σωστής άπανθρωκά- σεις, αλλά εκείνο είναι τή προ- τή τσοφροφλισμα, πού μού άφησε στή μνήμη μου τά πιο βαριά σημάδια...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΚΑΔΗΜΑΓΙΚΟΙ Γ'.

Συνεχίζουμε και σήμερα τήν έρευνά μας περί τής 'Ακαδημίας μας και τών 'Ακαδημαϊκών μας. 'Ομιλεί σχετικώς ο γνωστός δημοσιολόγος και πολι- τεύτης κ. Γ. ΠΩΠ.

— Είνε καλά διαλεγμένοι οι 'Ακαδημαϊκοί, κ. Πώπ :

— Οι 'Ακαδημαϊκοί είναι μεταξύ τών άριστότεν τής 'Επιστήμης και τών Γραμμάτων. Πείρ αύτθ δέν δύναται νά γεννηθή άμφιβο- λία. 'Υπάρχον θεβια μεταξν αυτών και 2—3 άγράμματοι, όπως λ. ζ. ο άλλον ιστορικώς, άλλον λόγος και αλιγώτερον 'έξιος δι' 'Ακα- δημαϊκόν κ. Σωτηριάδης, αλλά αύτό δέν σημαίνει ότι πρέπει νά ύπο- τηθώ είς τήν δημοσίαν συνείδηση ή 'Ακαδημία. 'Εάν ύπάρχον οι διαμορφούμενοι διά τήν συγκρότησιν της, προφανώς προσερχεται τού- τή από τήν κρατούσαν σύγχισιν διά τήν άποστολήν μιας 'Ακαδημίας. Τήν φαντάζονται καθαρώς λογοτεχνικόν Σώμα, ένδι είς αύτήν άνή- κουν πάσα αι 'Επιστήμη, μεταξύ τών όποιων αι ήθικά, αι πολιτι- κή και αι θρησκή. 'Όταν είς τήν 'Ακαδημίαν μας ύπάρχον έπι- στήμονες, όπως ο Κατσηδάκης και ο 'Εξαρχόπουλος, ο 'Ηλιόπουλος, ο κ. Ράλλης, ο Διοβονιώτης, ο Βορέας, ο Ραζβιτάν, χωρίς νά ά- ναφέρω και τόν Μακαριώτατον Μητροπολίτην 'Αθηνών, όταν τήν φιλολογίαν αντιπροσώπευον ποιητά και λογογράφοι όπως ο Δροσι- νός και ποιητής όπως ο Προβελέγγιος, δέν νομίζω ότι ή 'Ακαδημία δύναται νά έπιζοιθή γενικώς διά τήν συγκρότησιν της.

— Έχετε τήν ιδέα πώς ή 'Ακαδημία θέσπεσε νάναι λογοτεχνική :

— 'Ακαδημία λογοτεχνική άπλώ, δέν σημαίνει τίποτα και σός τή προήνευσα εΐθως 'έξ αρχής. Η λογοτεχνία είναι και πρέπει νά ά- ποτελή μίαν από τής τάξεις τής 'Ακαδημίας. Εκείνο τή όποιο δέν έννοουν άτιμώς πολλοί έν τών έν τή 'Ακαδημία, είναι ή έννοια και ή σημασία τής λογοτεχνίας. Είς τήν αύτήν πλάνην γενικώς έκπί- πουν και οι 'έξο τής 'Ακαδημίας εΐσασώμενοι, φαντάζονται δηλαδή ότι λογοτεχνία σημαίνει ή επίδειξις συγγραφής μόνον μυθιστορημάτων, διηγημάτων και ποιη- μάτων. 'Αλλά αύτά αποτελούν μέρος, όχι δέ και τή σημαντικώτερον διά τήν λογοτεχνίαν.

— Τότε ποία είναι ή πραγματική λογοτεχνία :

— Η λογοτεχνία, όπως τήν έμαρτυρεί και ή λέξις της, άνάγκη είς τόν ποιητικόν και τόν πεζόν λόγον, δύναται δέ ο πεζός λόγος νά είναι και ο προφορικώς άκόμο λόγος. 'Όταν τις θά όμιλήσει περί τής ιστορίας τής 'Ελληνικής λογοτεχνίας, δέν δύναται θεβίως νά παραλεί- ψη τόν Δημοσθένους τάς δημογορίας—άλλως τε όλοι οι τότε άσχολούμενοι περί τήν συγγρα- φήν δικανικών λόγων έλέγοντο λογοτέχναι και αύτή άκόμη ή φιλοσοφία, ή όποία δέν άνάγκη γενικώς είς τήν λογοτεχνίαν, έν τούτοις ο Πλά- των δέν είχε δεινάται νά μη λησθή 'έξ ίσου λογοτεχνίας και φιλοσοφίας. Αι δημογορίες και οι λόγοι τού Περιστέους άνάγονται είς τήν λο- γοτεχνίαν. Αυτά έν γενικώς γρημασις διατιπούμενα, δέν έχον κα- τανοηθεί παρ' ήμιν, άτιμώς δέ ο αλιγώτερον κατανοήσασιν αύτά είναι ο 'Ακαδημαϊκός και έν τώ Πανεπιστημίου καθηγητής τής νεοελλ- ηνικής λογοτεχνίας κ. Σίμος Μενάρδος. Η πλάνη δέ αύτή όδηγει είς έπίθεσιν έναντίον τού έργου και τής άποστολής τής 'Ακαδημίας. Τό λογοτεχνικόν τμήμα είναι άναμειβηθήτως τή σημαντικώτερον ό- λον τών έν τή 'Ακαδημία, προκειμένων περί πνευματικής επικοινωνίας τής 'Ακαδημίας μετ' ολόκληρης τής δημοσίας έν 'Ελλάδι γνό- μως, ο δέ όργανισμός της είναι έμμενές ότι είς τήν έννοιαν τής 'Α- καδημίας προσέδωκε τήν εϋφύτητα τήν όποιαν εγώ προσέδωκα και όχι τήν στενήν αντίληψη, τήν όποιαν έπαδεικνύοντες καθροσύνον τής λογοτεχνίας πολλοί 'Ακαδημαϊκοί και όλοι οι 'έξο τής 'Ακαδη- μίας λεγόμενοι λόγοι.

— Έχουν άδικηθεί και έχουν μείνει 'έξο τής 'Ακαδημίας πολλοί :

— Έχουν άδικηθεί εϋτυχώς όχι πολλοί... εισαχθέντες είς τήν 'Ακαδημίαν.

— 'Υπάρχον στήν 'Ακαδημία κλίκες; Ποιοί άκοιτε πώς είναι οι άρχη- γοί τής :

— 'Επ' αύτθ ουδένα έχω άλλην πληροφορίαν, εμψ μόνον ότι ύπάρχει μία τάξις, ενόμοιος άλλος τε, κόνιστος τήν είσιν επί τή βάσει τών νέων... γλωσσικών μορφολογημάτων. Είνε οι 'Ακαδημαϊκοί αύτοί έν τής τάξεως τών λεγόμενων κωμικιστών.

— Τά έργα θρασεύσαν καλά ή ρουφετολογικά :

— Δέν παρεβλήθησα ούτε ποία διβλία έδράβενσεν ή 'Ακαδημία, ούτε ποία υπεβλήθησαν έν αύτή. Αυτό είναι από τά μάλλον έπαισι- ώδη έργα τής άποστολής της. Τήν άξίαν τών διβλίων δέν δίδουν τά 'Ακαδημαϊκά θραεβία, άλλ' ο άριθμός τών έκδόσεών των.

— Έχει ο κ. Κατσηδάκης κόμμα; Διευθύνει τήν 'Ακαδημία, και ή όχι :

— 'Ο κ. Κατσηδάκης είναι τή εργαλίσματα τής 'Ακαδημίας. 'Ο κ. Κατσηδάκης είναι δημοσφιλής και άρχηγός τών ήμιστέρον λογο- τεχνικών και γλωσσολογικών ιδεών. Είς τή κόμμα αύτό, τή ά- ποίον είναι 'Ιδέα, άνήκει κάθε 'Ελ- λην έχόμενος τών 'Ελληνικών πα- ραδόσεων και πās πολιτής σο- φρονών.

